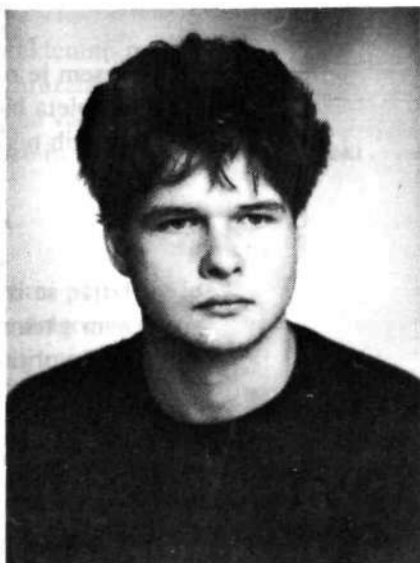

Igralke. Položita ju drug ob drugega, z rokami sklenjenimi na prsih kakor na mrtvaškem odru. Avdicija je končana. Gledalci še nekaj časa poslušajo glasbeni finale)

Pesmi

Borut
Suban

SPREHAJANJA Tvoj obraz . . .
Umakneš se v samoto . . .
In z grozo pričakuješ . . .

*

Črna mačka se plazi
po stekleni jutranji zarji . . .
Sonce je ožgano
do kosti . . .

*

Ladje se izgublajo v megli . . .
Nihče več ni sam . . .
Vidiš dlje, če mižiš!

*

Iz pokopanih steklenic
zaudarja krik . . .
Kaplja nad terno
v tropu netopirjev . . .

*

Pesem je nit,
ki spleta bisere,
katerih nikdar ne dosežem . . .

*

Iztrže se iz žrela,
nam s temnim breznom
umije obraz,
ko z nohti koljemo sramoto . . .

*

Vse sem spustil v globino . . .
Čakam zlati strup,
ki me jutraj izvabi nazaj . . .

*

Usoda zapira steklenice
naših sanj . . .

*

Venec zverženih radosti
lahno gnije
v vlažnih sencah križev . . .

Zadah se izgublja
mimo konca
in trže zavese prostora . . .

*

Padam v daljno, skrito resničnost,
ki bo zadnji kamen žrtvovanja ...
Ti prižigaš cigareto ...

*

S steklenimi nohti
je zarezala rano v spokoj ...
Jaz še vedno jočem ...
Solze in oči poklanjam njeni reki ...

*

Dvorni pajac prede
ure dolgočasja ...
Kralj zaspi ...
Pajac je mrtev ...
Na vrsti sem jaz ...

*

Včeraj so sence dobile obraze ...
V zadnji zimi smo prižigali sveče
in se obešali na vrvice
ki so vzdržale.
Vsi kličejo December ...
Kaj je to spomin, dedek?

*

Žarometi sikajo v moje oko ...
Z razprtimi rokami
občudujem hitrost ...
Vozimo se po truplih
zmečkanih živali;
nočnih ježev, žab in gob ...

*

Izgubljen v sobi prepolni zaves
padam in se dvigam ...
Votel tavam v dvorani ogledal,

ki jih je nemogoče šteti . . .
 Vidim le njo,
 spačeno v tristo podobah . . .
 Začuda mene ni nikjer . . .
 Res nora hiša.

*

Sence se igrajo na zidu nehote . . .
 Sonce jih žge in tilniki so vroči,
 vendar se ne potimo . . .
 Jaz ljubim ljudi okoli sebe
 in lahko bi jim pokazal,
 kam naj se ozrejo . . .

*

Pokadil mi je vse lase,
 nato je prižgal moj nos
 in oči in brado in usta . . .
 Kadil je mlado telo
 z rokami in nogami . . .
 Vse je spravil v dim . . .

*

Vrtovi zarasli z menoj
 nekje v tujem svetu . . .
 Otroci se podijo
 za rdečimi baloni . . .
 Ob mraku tišina,
 ki skoraj govori . . .

*

Zlagam čaše v piramido . . .
 Do neba.
 Nekoč se ga dotaknem . . .
 Nekoč le
 padem . . .

*

Kakor osamljene oči,
 ki zrejo skozi okna
 v popoldan . . .
 Smeh,
 ki je predaleč,
 da bi bil resničen . . .

..., MAR NE? Zjutraj vstanem
 in poiščem razmetane dele
 svoje zanikrne osebnosti.
 Nato opravi pitje kave
 in obred kajenja.
 Vprašam duha živali,
 ki živi z menoj,
 ali bi hotela ostati
 še kakšen dan.
 Obljubim ji divji ples . . .

Čez čas se odlepim,
 puščam strah ob strani,
 se razkrajam in seštevam . . .

Jutro,
 boleče v svoji nedotaknjenosti
 zasaja osti v moje
 zapite sence . . .

ČAS JE da govorimo
 o poslednjih stvareh
 v sobi,
 kjer bo luč
 žrtvovana
 in kjer bomo kmalu
 izbirali poti . . .

Čas je, da hrepenimo
 po naši zadnji
 predstavi,
 namenjeni nam samim . . .

Kdor prvi čuje pesem kamenja
in bitje njegovega starodavnega srca . . .

In kjer bo svetloba
le še naša senca . . .

BODOČIM Bilo je zmedeno obdobje.
Besede minljivost nismo poznali.
Smrt nam je bila zvesta spremljevalka,
pisali smo ji balade,
jo kitili s cvetjem, trakovi, pesmijo . . .
Rojevanje smo prezrli.
Sreča je postala ostudna reklama
in osamljenost vsakdanja bledica
jutranjega žganja . . .

Odšli smo, še preden je kdo
opazil, da smo . . .
Zakaj nemogoče je žalovati
za nečim,
česar nikoli ni bilo.

Mene so imenovali Buba.
Bil sem pač buba
ves čas
in nikdar niti najmanjši metulj . . .